

**Sygn. akt: I C 315/22 upr**

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 maja 2022r.

**Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny**

w składzie następującym:

Przewodniczący:	sędzia Beata Bihuń
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Sandra Kozak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 31 maja 2022 r. w K.

sprawy z powództwa K. J.

przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda K. J. kwotę 13.221,00 zł (trzydzieści tysięcy dwieście dwadzieścia jeden złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za okres od dnia 1.12.2021 r. do dnia zapłaty;

II. Zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda K. J. kwotę 4.350,00 zł (cztery tysiące trzysta pięćdziesiąt złotych) wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za okres od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów procesu.

sygn. akt I C 315/22 upr

## UZASADNIENIE

Powód K. J. wniósł o zasądzenie od Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 13.221,00 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1.12.2021 r. do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 27.11.2020 r. doszło do kolizji, w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Sprawca kolizji był ubezpieczony u pozwanego. W dniu 27.11.2020 r. poszkodowany wynajął od powoda pojazd zastępczy. Umowa najmu trwała do 08.03.2021r. Powód za wynajem pojazdu wystawił fakturę VAT nr (...) r. na kwotę 13.221,00 zł brutto. Pozwany nie uznał roszczenia, powołując się na opóźnienie w zgłoszeniu szkody, przy czym powód wskazał, że poszkodowany nie znał sprawcy ani jego ubezpieczyciela, a policja początkowo odmówiła mu udzielenia tych danych. Poszkodowany zgłosił szkodę powodowi najszybciej jak to było możliwe, tj. od razu po uzyskaniu danych ubezpieczyciela sprawcy. Legitymacja czynna powoda do dochodzenia roszczenia wynika z umowy cesji wierzytelności w zakresie zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego.

Pozwany Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany kwestionował roszczenie co do zasady i

zaprzeczył, że w realiach niniejszej sprawy niezbędny był najem pojazdu zastępczego przez poszkodowanego. Pozwany kwestionował również sam okres wynajmu i zastosowaną przez powoda stawkę za wynajem. Podniósł zarzut braku legitymacji czynnej po stronie powodowej, powołując się na okoliczność, że poszkodowany nigdy nie zapłacił za najem oraz na okoliczność, że powód nie wykazał istnienia przyczyny prawnej cesji, co skutkowało winno uznaniem zawartej przez powoda i poszkodowanego umowy cesji za nieważną. Pozwany podniósł również, że poszkodowany zgłosił szkodę związaną z najmem pojazdu zastępczego zbyt późno i w związku z tym pozwany nie miał możliwości przedłożenia mu oferty najmu pojazdu z jednej ze współpracujących z pozwanym wypożyczalni. Zarzucił również powodowi brak udowodnienia, że poszkodowany podjął jakąkolwiek próbę ustalenia danych ubezpieczyciela sprawy.

Na rozprawie w dniu 31.05.2022 r. pełnomocnik pozwanego oświadczył, że nie kwestionuje zastosowanej przez powoda stawki za wynajem pojazdu, a jedynie okres najmu, ponieważ poszkodowany już po 10 dniach dowiedział się, że szkoda w pojeździe jest całkowita.

#### Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 27.11.2020 r. około godz. 7.40 na trasie R. – G. doszło do kolizji, w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należący do C. S.. Sprawca szkody w wyniku zdarzenia zmarł. Obecny na miejscu zdarzenia funkcjonariusz policji nie przekazał poszkodowanemu danych sprawcy ani danych jego ubezpieczyciela, poinformował poszkodowanego, że z uwagi na śmierć sprawcy, postępowanie potrwa dłużej.

W tym samym dniu C. S. zawarł z powodem K. J. umowę najmu dwóch samochodów zastępczych: V. (...) o nr rej. (...), do dnia 22.12.2020 r. i C. (...) o nr rej (...) do dnia 08.03.2021 r. Stawka najmu wynosiła przez pierwsze 25 dni 69,11 zł dziennie netto, a przez pozostałe 76 dni 118,70 zł dziennie netto. Samochód został wynajęty przez poszkodowanego, ponieważ potrzebował go do codziennych dojazdów do pracy na trasie R. – G., a nie posiadał innego pojazdu. Dane powoda poszkodowany otrzymał od kierowcy lawety, który transportował pojazd poszkodowanego.

Poszkodowany zwrócił samochód zastępczy w dniu 08.03.2020 r., ponieważ został wysłany na delegację i nie potrzebował już samochodu. W tym samym dniu powód zawarł z C. S. umowę cesji wierzytelności przysługujących poszkodowanemu w stosunku do pozwanego z tytułu odpowiedzialności na podstawie obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów w zakresie zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego przez okres potrzebny do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zaistnienia szkody lub do jej likwidacji w ramach szkody całkowitej.

Ponieważ do tego czasu poszkodowany nie otrzymał informacji o danych sprawy i jego ubezpieczyciela, sam udał się do Komendy Policji w K., gdzie kazano mu czekać na informację. Taka sytuacja powtórzyła się kilkakrotnie, a w sierpniu 2021 r. poszkodowany skontaktował się z prokuratorem prowadzącym postępowanie, który poinformował go, że zostało ono zakończone już

w marcu 2021 r., po czym odesłał go do Komendy Policji, gdzie ten się udał i ostatecznie wymusił udzielenie mu informacji na temat danych sprawy i jego ubezpieczyciela. W międzyczasie poszkodowany próbował zgłosić szkodę u swojego ubezpieczyciela, ale tam poinformowano go, że musi oczekiwać na podanie mu danych ubezpieczyciela sprawy.

Po otrzymaniu danych ubezpieczyciela sprawcy poszkodowany niezwłocznie tj. 10.08.2021 r. zgłosił szkodę pozwanemu, który pismem z dnia 20.08.2020 r. poinformował go, że koszty naprawy pojazdu przekraczają jego wartość i szkoda zostanie rozliczona jako całkowita, przy czym o ustaleniu wartości tej szkody poszkodowany miał dowiedzieć się w kolejnym piśmie, co nastąpiło dopiero w dniu 03.11.2021r.. Decyzją z tego dnia pozwany przyznał powodowi odszkodowanie w wysokości 2.650,00 zł (szkoda całkowita).

W dniu 11.08.2021 r. K. J. wystawił fakturę za najem na kwotę 13.221,00 zł brutto. Po zgłoszeniu szkody w zakresie kosztów najmu pojazdu zastępczego przez powoda, pozwany decyzją z dnia 21.11.2021 r. odmówił wypłaty odszkodowania w tym zakresie, wskazując ogólnie, że poszkodowany zbyt późno zgłosił szkodę. Po zgłoszeniu reklamacji, podtrzymał swoją decyzję.

Do czasu otrzymania odszkodowania poszkodowany nie naprawiał pojazdu, ponieważ nie posiadał na ten cel środków finansowych. Po otrzymaniu odszkodowania pojazd zezłomował.

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: umowy wynajmu samochodu – k. 7,8, regulamin wypożyczalni k. 9, faktury – k. 10, cesji wierzytelności wraz z załącznikami k. 11-14, , zeznań świadka C. S. k. 70, akta szkody)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne.

Stan faktyczny sprawy był pomiędzy stronami bezsporny w zakresie zaistnienia szkody i jej okoliczności oraz podstaw odpowiedzialności pozwanego. Sąd ustalił stan faktyczny w niniejszej sprawie na podstawie przedłożonych przez powoda i pozwanego dokumentów, w tym akt szkody oraz zeznań świadka C. S.. Prawdziwość dokumentów oraz zeznania świadka nie były kwestionowane przez strony, nie budziły też wątpliwości Sądu. Sąd dał wiarę zeznaniom świadka, ponieważ były one spójne i logiczne.

Z okoliczności sprawy wynika, że pozwany ostatecznie nie kwestionował stawki dobowej za wynajem pojazdu zastępczego, ale kwestionował zasadność wynajęcia tego pojazdu przez poszkodowanego, a ponadto uzasadniony okres najmu pojazdu. Sporną pomiędzy stronami była również sama legitymacja czynna powoda, którą pozwany także kwestionował oraz zbyt późny, zdaniem pozwanego, moment zgłoszenia szkody przez poszkodowanego

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu braku legitymacji czynnej powoda, wskazać należy, że Sąd nie podzielił stanowiska pełnomocnika pozwanego co do nieważności umowy cesji zawartej pomiędzy poszkodowanym a powodem. W myśl art. 509 §1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Natomiast stosownie do § 2 przywołanego przepisu wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Przelew wierzytelności – cesja – jest umową, na podstawie której dotychczasowy wierzyciel – cedent – przenosi na rzecz osoby trzeciej – cesjonariusza – ogół uprawnień przysługujących mu ze stosunku prawnego łączącego go z dłużnikiem (por. H. Ciepla, Komentarz do art. 509 k.c., w: J. Gudowski (red.), Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania. Część ogólna, wyd. II, WKP 2018). Ustawodawca nie przewidział dla tej umowy szczególnej formy,

z zastrzeżeniem art. 511 k.c. Do przejścia wierzytelności dochodzi na mocy porozumienia cedenta i cesjonariusza, wobec czego data zawarcia umowy jest datą przejścia wierzytelności na nabywcę. Umowa przelewu wierzytelności ma charakter rozporządzający. Przelew bowiem powoduje wyjście wierzytelności z majątku zbywcy i jej wejście do majątku nabywcy. Wyraża to przepis art. 510 § 1, który wyraźnie stanowi o rozporządzającym skutku umowy (Ciszewski Jerzy (red.), Nazaruk Piotr (red.), Kodeks cywilny. Komentarz aktualizowany, opubl. LEX/el. 2021). Przeniesienie wierzytelności odbywa się więc zgodnie z zasadą, że nikt nie może przenieść więcej praw niż sam posiada (por. wyrok SA w Warszawie z dnia 26 maja 2015 r., VI ACa 1307/13). Dodatkowo zauważyć należy, że Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10.01.2020 r. I CSK 734/18 wskazał, że mimo, iż co do zasady przelew ma charakter kauzalny, umowa przelewu nie musi określać podstawy prawnej, a w wyroku z dnia 29.10.2021 r. w sprawie II CSKP/125/21 SN wskazał, że dopuszczalny jest przelew wierzytelności przyszłej wynikającej z umowy ubezpieczenia, przy czym wymaga on dostatecznego oznaczenia tej wierzytelności, co może nastąpić przez określenie stosunku prawnego i tytułu jej powstania, wskazania dłużnika i wierzyciela, a także sprecyzowania czasu, w którym powinna powstać.

Mając na uwadze powyższe zauważyć należy, że nie zasługują na uznanie zarzuty pełnomocnika pozwanego jakoby zawarta pomiędzy powodem a poszkodowanym umowa cesji była nieważna ponieważ pozwany nie poniósł w rzeczywistości kosztów wynajmu pojazdu, skoro możliwa jest cesja wierzytelności przyszłych, a zawarcie umowy cesji nie wymaga określenia jej podstawy prawnej. Z tego samego powodu nie zasługuje na uwzględnienie podnoszony przez pozwanego zarzut, że powód podpisał umowę cesji jeszcze przed wystawieniem faktury za najem.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 13.03.2020 r. w sprawie III CZP 63/19 już samo zaciągnięcie przez poszkodowanego zobowiązania do zapłaty czynszu najmu pojazdu zastępczego stanowi szkodę w rozumieniu art. 361 § 2 k.c. pozostającą w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym i że do poszkodowanego należy decyzja, czy spełni świadczenie w sposób typowy przez dokonanie zapłaty, czy w inny sposób np. przenosząc na wierzyciela swoją wierzytelność wobec sprawcy o zapłatę zobowiązania.

Z przedłożonej przez powoda umowy cesji jasno wynika jakiej wierzytelności dotyczyła – zwrotu kosztów pojazdu zastępczego, przy czym wysokość tej wierzytelności wynikała z faktury wystawionej przez powoda.

Co do zasadności samego wynajmu, zauważyć należy, że zupełnym nieporozumieniem jest kwestionowanie przez pełnomocnika pozwanego samej konieczności wynajmu przez poszkodowanego pojazdu zastępczego. Takie twierdzenie pełnomocnika jest gołosłowne i świadczy jedynie

o nieznajomości przebiegu procesu likwidacji. Już z samych akt szkody w sposób jednoznaczny wynika, że uszkodzenia pojazdu poszkodowanego były bardzo duże, a sam pozwany zakwalifikował szkodę jako całkowitą, w związku z czym bezsporna powinna być okoliczność, że pojazd poszkodowanego nie nadawał się do jazdy, co miało bezpośredni związek z wypadkiem komunikacyjnym z dnia 27.11.2020r., którego sprawcą była osoba posiadające ubezpieczenie OC u pozwanego. Dodatkowo świadek C. S. w swoich zeznaniach wyjaśnił w jakim celu potrzebował samochodu zastępczego i że nie posiadał innego pojazdu, z którego mógłby korzystać, a zeznań tych pozwany nie kwestionował.

W ocenie Sądu, za celowy i uzasadniony należy również uznać okres wynajmu pojazdu wskazany przez powoda na 101 dni. Przede wszystkim zauważyć należy, że jak wskazano wyżej poszkodowany potrzebował pojazdu do dojazdów do pracy, a uszkodzenia jego pojazdu nie pozwalały mu na korzystanie z niego. W związku z tym uznać należy, że wynajęcie pojazdu już w dniu kolizji było zasadne. Zauważyć również należy, że z powodu nieznajomości danych sprawcy i ubezpieczyciela

a także z powodu braku środków finansowych, poszkodowany nie był w stanie ani naprawić własnego pojazdu ani kupić nowego. Ubezpieczyciel nie może wymagać od poszkodowanego, aby naprawił uszkodzone auto za własne środki, jeszcze przed otrzymaniem odszkodowania. Poszkodowany nie ma obowiązku posiadania środków na taki cel, to odszkodowanie ma służyć likwidacji szkody.

Odnośnie daty zwrócenia pojazdu zastępczego, sąd przyjął datę wskazaną w fakturze oraz w umowie najmu i cesji. Inna data wskazana w zgłoszeniu szkody, w ocenie sądu wynikała z pomyłki.

W niniejszej sprawie nie można również zarzucić poszkodowanemu, że nie podjął niezbędnych czynności, aby ustalić dane konieczne do rozpoczęcia procesu likwidacji szkody. Świadek C. S. w sposób logiczny i przekonujący wyjaśnił w jaki sposób próbował ustalić dane ubezpieczyciela sprawcy, opisał jak go odsyłano i jak dzięki własnej determinacji udało mu się w końcu tę informację uzyskać. Również i tych zeznań pozwany nie kwestionował.

Jak wskazał sam pozwany, w polskim prawie brak terminu, w którym należy zgłosić szkodę (za wyjątkiem terminu przedawnienia takiego roszczenia), w związku z tym fakt, że poszkodowany miał możliwość zgłoszenia szkody dopiero kilka miesięcy po jej zaistnieniu, nie oznacza, że nie przysługiwało mu wcześniej prawo do wynajmu pojazdu zastępczego. Żaden z obowiązujących przepisów nie wskazuje, że poszkodowany może skorzystać z pojazdu zastępczego dopiero po zgłoszeniu szkody właściwemu ubezpieczycielowi. Zresztą inne stanowisko byłoby nielogiczne i niczym nieuzasadnione. Z powodu późniejszego zgłoszenia szkody ubezpieczyciel nie może również uznać, że nie ponosi za nią odpowiedzialności, tym bardziej, że za uszkodzenie pojazdu taką odpowiedzialność przyjął.

Na marginesie zauważyć jedynie należy, pozwany zarzucając poszkodowanemu zbyt późne zgłoszenie szkody, sam wycichał jej wartość aż przez 90 dni, utrzymując jednocześnie, że poszkodowany już po 10 dniach od zgłoszenia szkody został poinformowany, że została ona zakwalifikowana jako całkowita. Informacja o samym sposobie zakwalifikowania szkody, bez podania jej wartości nie była poszkodowanemu w niczym pomocna, ponieważ nie dowiedział się z niej jaką kwotę otrzyma i jak może ją rozdysponować w celu likwidacji szkody, którą poniósł.

W tych okolicznościach Sąd uznał roszczenie powoda za uzasadnione w całości i zasądził na jego rzecz dochodzoną kwotę.

O odsetkach Sąd orzekł stosownie do żądania pozwu od dnia 1.12.2021 r. Żądanie to znajduje oparcie w art. 481§1 i 2 k.c. w zw. z art. 476 k.c. i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 kpc, stosownie do zasady odpowiedzialności za wynik procesu, obciążając nimi pozwanego.